

10. tanulmány

Az evangélium szerinti élet

Augusztus 31., szombat délután

„Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén a Jézus Krisztusban jó cselekedetekre, melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” Isteni elrendelésével, ki nem érdemelt kedvezése által meghatározta, hogy a jó cselekedetek jutalomban részesüljenek. Egyedül Krisztus érdemei által fogad el minket. Az irgalmasság tettei, a jótékonyság cselekedetei, melyeket végzünk, a hit gyümölcsei áldássá válnak számunkra; mert az embereket cselekedeteik szerint fogja jutalmazni. Jótetteinket Krisztus érdemeinek jó illata teszi Isten előtt kedvessé. A kegyelem képesít azokra a jócselekedetekre, melyekért az Úr jutalomban részesít. Magukban a cselekedetekben nincs érdem. Amikor minden tőlünk telhetőt megtettünk, még mindig tekintjük magunkat haszontalan szolgának. Nem érdemlünk köszönetet Istentől. Csupán kötelességünket teljesítetük, és végezni sem tudtuk volna azokat a bűnös természetünk erejével.

Az Úr felszólít bennünket, hogy húzódjunk közelebb hozzá, így Ő is közelebb fog húzódni hozzánk. Hozzá közelebb húzódva kegyelemben részesülünk. Ezzel tudjuk végezni a cselekedeteket, amiket keze megjutalmaz. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1122. o.

Bárcsak felfoghatnátok a kéréseitekre váró kegyelem gazdagságát és erejét! Fia semmihez sem fogható ajándékában Isten oly valóságosan borította be a világot kegyelmének légkörével, mint amilyen valóságos a bolygónkat övező légkör. Mindazok, akik belélegzik ezt az életadó levegőt, élni és növekedni fognak Jézus Krisztus mértékére. Krisztus... halt meg értünk. Nem érdemeink szerint bánik velünk. Bár bűneink miatt ítéletet érdemlünk, nem kárhoztat bennünket. Évről évre türte gyengeségeinket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és megátalkodottságunkat

kat. Tévelygésünk ellenére... kinyújtja karját felénk. Az isteni elvárásoknak Krisztus kegyelme által tehetünk eleget. – *The Faith I Live By*, 94. o.

Ismételten arra lettem felszólítva, hogy tudatosítsam népünkben az egyéni felelősség fontosságát és azt, hogy minden tagnak dolgoznia, hinnie és imádkoznia kell. A bibliai igazságok elfogadása elvezet a tartós önmegtagadásra, mivel a keresztényi életben nincs helye az önmagunkkal szembeni engedékenységeknek. Az igazán megtért férfiak és nők mindennapi tevékenységeik során a golgotai keresztet mutatják be. Sok hetednapi adventista van, aki még nem értette meg, hogy Krisztus munkájának elfogadása a keresztjének az elfogadását jelenti. Tanítványságuk egyetlen bizonyítéka azonban csupán a név, amit viselnek. Ellenben az igazi keresztény szent dolognak tartja sáfársági kötelességét. Kitartóan tanulmányozza az Igét, és életét Krisztus szolgálatába állítja...

Akkor kezdenek megjelenni a „jó cselekedetek”, amikor megtapasztaljuk a megtérést. A hit és igazság révén megváltozott jellem abban mutatkozik meg, hogy másokkal is megismertetjük Isten átformáló kegyelmét. – *Reflecting Christ*, 287. o.

Szeptember 1., vasárnap – „Mert úgy szerette Isten...”

Mi, akik valljuk, hogy hisszük az igazságot, a szavainkkal és a jellemünkkel gyümölcsöket kell felmutatnunk. Oly mélyrehatóan kell ismerünk Jézus Krisztust, és olyan mértékben elfogadnunk az Isten és embertársaink iránti krisztusi szeretetet, hogy a mennyei fény minden nap átragyoghasson az életünkön. Az igazságnak alá kell szállnia lelkünk legmélyebb rejtekeibe, hogy eltávolíthasson mindent, ami nem egyezik meg a krisztusi lelkülettel, s az így keletkezett úrt betölthesse az Ő tiszta, szent és szeplőtlen jelleme, hogy ekképpen a szívből fakadó források virágillat-ként terjedhessenek az életről az életre. – *Our High Calling*, 33. o.

Isten felszólít minden gyülekezeti tagot, hogy feltétel nélkül szentelje életét az Úr szolgálatára. Eltökélt megújulásra szólít fel. Az egész teremtett világ átok alatt nyög. Isten népe olyan helyet foglaljon el, ahol növekedhet kegyelemben, és ahol testiekben, lelkiekben megszentelőd-

het az igazságban. Ha félretennének minden egészségromboló engedékenységset, sokkal tisztábban értenék az igazi kegyesség lényegét. Vallásos életük is csodálatos változáson menne át...

„Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” (Róm 13:11–14) – *Egészségügyi tanácsok*, 579. o.

Kevesen ismerik fel bűnösségüket az állataikkal való durva bánásmódban vagy ahogy elhanyagolják, szenvedni hagyják a szegényeket. Ő, aki alkotta az embert, teremtette az állatokat is és „könyörületes minden teremtményéhez” (Zsolt 145:9). Isten az állatokat az ember szolgálatára teremtette. Éppen ezért az embernek nincs joga ahhoz, hogy fájdalmat okozzon nekik durva bánásmóddal vagy kegyetlenül megerőltető munkával.

Az ember bűne miatt „az egész teremtett világ egyetemben fohászodik és nyög mind idáig” (Róm 8:22). Így a szenvedés és a halál nemcsak az emberi nemzetséget, hanem az állatokat is sújtja. Az ember a szenvedések súlyának növelése helyett annak könnyítésére törekedjen, annál is inkább, mert a szenvedést a bűnével ő hozta Isten teremtményeire. Aki az állatokat kínozza – mivel azok a hatalmában vannak –, az gyáva és zsarnok is egy személyben. Sátáni az a hajlam, amely akár embertársainknak, akár az állatoknak fájdalmat okoz. Sokan nem fogják fel, kegyetlenkedésük egyszer kitudódik annak ellenére, hogy a szegény néma állatok nem tudják azt kinyilatkoztatni. Ha ezeknek az embereknek a szeme Báláméhoz hasonlóan egyszer megnyílna, meglátnák Isten angyalát tanúként ott állni előttük, hogy vallást tegyen ellenük a mennyei törvényszéken. Minősítésük felkerül a mennybe, és eljön az a nap, amikor meghozzák az ítéletet azok ellen, akik megkínozták és kínozzák Isten teremtményeit. – *Pátriárkák és próféták*, 442–443. o.

Szeptember 2., hétfő – Könyörület és megtérés

Krisztus végigtekintett a köréje gyűlt sokaságon, és „könyörületességre indult, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélküli juhok”. Láta a körülötte szorongók betegségét, bánatát, szükségleteit és nyomorát. A látvány emlékeztette az egész világ szükségleteire és bajaira. Ott látta mindazokat, akik pontosan azokra az áldásokra vágytak, melyeket a világra hozott. Olyanokat látott, akiknél csak kegyelmének ismerete hiányzott, hogy országának alattvalóivá váljanak. – *Bizonyosságtételek*, 6. köt., 254. o.

Közvetlenül kereszthalála előtt Jézus végignézett a városon [Jeruzsálemen], és sírni kezdett: „Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik néked a te békességedre valók! De most elrejtettek a te szemeid elől.” (Lk 19:42) Aztán megállt. A tanítványok is felértek az Olajfák hegyére, és a város láttán dicshimnuszokat készültek zengeni, de észrevették, hogy Mesterük öröm helyett könnyeket hullat.

Krisztus közeledett küldetésének befejezéséhez, és tudta, hogy amikor munkássága véget ér, Jeruzsálem számára lezárul a kegyelem. Ám nem volt könnyű kimondani az ítéletet. Három éven keresztül jött, kereste a gyümölcsöket, de semmit sem talált. Ezen évek alatt egyetlen cél fűtötte lelkét: bemutatni a hálátlan és engedetlen népnek a menny ünnepélyes figyelmeztetéseit és kegyelemmel teljes meghívásait. Feletébb vágyott arra, hogy az emberek válaszoljanak hívására. – *This Day With God*, 109. o.

Lázárt nagyon szerették, nővérei megtört szívvel siratták, barátai pedig elvegyítették könnyeiket a gyászoló nővérekével. Az emberi szenvedés láttán, és amiatt, hogy a lesújtott barátok gyászolják a halottat, miközben ott áll a világ Megváltója – „könnyekre fakadt Jézus” (Jn 11:35). Bár Isten Fia volt, magára öltötte az emberi természetet, s megindította az emberi bánat. A szenvedés mindig együttérzést keltett szelíd, szánakozó szívében. Sírt a sírókkal, örült az örvendezőkkel...

Krisztus nemcsak az eléje táruló kép miatt sírt. Korszakok bajának súlya nyomta. Láta a szörnyű következményeket, amelyeket Isten törvényének áthágása okoz. Láta, hogy a világtörténelemben Ábel halálá-

val kezdődően szakadatlan a harc a jó és a gonosz között. Végigtekintett az eljövendő éveken, és szenvedést, szomorúságot, könnyeket, halált látott – ez lesz az ember sorsa. Valamennyi korban és országban élt emberi család kínja átjárta szívét. A bűnös faj bajai lelkére neheztedek, s könnyeinek forrása feltört, amikor arra vágyott, hogy minden bánaton enyhítsen. – *Jézus élete*, 533–534. o.

Szeptember 3., kedd – Kegyelem és jó cselekedetek

Engedelmesség által nem érdemeljük ki az üdvösséget. A megváltás Isten ingyen kegyelmi ajándéka, melyet hittel kell elfogadnunk... Ez az igazi próbakő. Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szeretete lakozik bennünk, akkor érzelmeink, gondolataink és tetteink összhangban lesznek az Ő szent törvényében kifejezett akaratával...

Az az úgynevezett hit a Krisztusban, ami felmenti az embereket az Isten iránti engedelmesség kötelezettsége alól, nem hit, hanem merész képzelgés. „Mert kegyelemből tartattatok meg hit által” (Eféz 2:8). De „a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában” (Jak 2:17). – *Jézushoz vezető út*, 61. o.

Ha Krisztus szeretete lakozik a szívünkben, akkor a jó illathoz hasonlóan nem maradhat rejtve. Szent befolyását mindazok érezni fogják, akikkel csak érintkezünk. Krisztus lelkülete a szívben hasonló a sivatagban csörgedező forráshoz, amely mindenkit felüdít, sőt felébreszti az elveszendők vágyát is, hogy az élet vizéből mohón merítsenek.

A Jézus Krisztus iránti szeretet azon szívbéli vágyban nyilvánkozik meg, hogy hozzá hasonlóan mi is fáradozzunk az emberiség megmentésén és felemelésén. Állandó szeretettel és részvétellel fog bennünket eltölteni mennyei Atyánk a gondviselésébe foglalt összes teremtménye iránt. – *Jézushoz vezető út*, 77. o.

Krisztus buzdította első tanítványait, hogy úgy szeressék egymást, ahogy Ő szerette őket. Ekképpen tehettek biztonyságot a világ előtt arról, hogy számukra Krisztus a dicső reménységet jelenti. „Új parancsolatot adok néktek – mondotta –, hogy egymást szeressétek; amint én szeret-

telek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Akkor még nem értették e szavakat, de miután tanúi lehettek Krisztus szenvedéseinek, kereszthalálának, feltámadásának és mennybemenetelének, majd miután pünkösdkor betöltek Szentlélekkel, sokkal tisztábban fogták fel Isten szeretetét és annak a szeretnek a természetét, amellyel egymáshoz kellett viszonyulniuk...

A hívőknek mindig ilyen szeretetet kellett ápolniuk. Szívből jövő engedelmességgel kellett viszonyulniuk az új parancsolathoz, és így léphettek tovább. Annyira szoros egységet alkottak Krisztussal, hogy képessé váltak eleget tenni elvárásainak. Életük egy olyan Megváltó hatalmát dicsőítette, aki feddhetetlenségével megigazíthatta őket. – *Reflecting Christ*, 317. o.

Szeptember 4., szerda – Az emberiség családja

Sokszor úgy tűnt, hogy a zsidók nem tudják vagy nem akarják megérteni, mi Isten szándéka a pogányokkal. Pedig Isten éppen ennek a szándéknak a véghezvitelére különítette el őket a többi néptől, és ezért tette őket önálló nemzetté a föld népei között. Atyjukat, Ábrahámot, aki először kapta a szövetségi ígéretet, azért hívta ki rokonai közül, és küldte távoli vidékre, hogy fényt vigyen a pogányoknak...

Ennek a szövetségnek a mindnyájukat érintő feltételeit jól ismerték Ábrahám gyermekei és leszármazottai. Isten azért szabadította meg a zsidó népet az egyiptomi szolgaságból, hogy áldás legyen a nemzetek számára, és a Mindenható neve ismertté váljon „az egész földön” (2Móz 9:16). Ha engedelmeskednek kívánalmainak, messze túlszárnyalják a többi népet bölcsességben és értelmi képességben. Ezt az elsőbbséget azonban azért kell elérniük és megőrizniük, hogy általuk valósuljon meg Isten szándéka „a föld valamennyi népé”-vel kapcsolatban. – *Próféták és királyok*, 367–369. o.

Jézus ily módon világította meg a tanítványoknak azt az igazságot, hogy Isten országa nem elhatárolt terület. Ott nincs faji különbség vagy rang, hanem nekik minden népnek hirdetniük kell az Üdvözítő szeretetének üzenetét. Igaz, hogy csak sokkal később értették meg tökéletesen,

hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározva eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikünkötől sem” (Csel 17:26–27).

Az eredményes munkálkodás érdekében azonban szükséges volt, hogy ezeket a különböző természetű és életfelfogású férfiakat egyöntetű érzés, gondolat és magatartás forrassza eggyé. Ezt az egységet akarta Jézus bennük megalapozni, és ezért arra törekedett, hogy őket önmagával hozza egységbe. – *Az apostolok története*, 20. o.

A zsidó tanítók önmagukat magasztalták, feddhetetlennek hitték magukat, és átkozottnak tartották mindazokat, akik nem voltak olyanok, mint ők. Bezárták előttük a menny kapuját, és kijelentették, hogy nem lehet feddhetetlen, aki nem az iskoláikban tanult. Azonban kritizáló lelkületükkel és büszkeségükkel, valamint különféle szertartásaikkal Istent gyalázták. Épp azokra néztek megvetéssel, akik az Úr szemében nagyon értékesek...

A Szentlélek keresztsége eltörli az emberi képzelgéseket, ledönti az önzés korlátait, és véget vet az „én szentebb vagyok nálad” érzésnek. Mindenki irányában alázatosságra, valamint több hitre és szeretetre készítet; és az emberi én megalázkodik... Krisztus lelkülete, az Ő példája fog megmutatkozni népének soraiban... A szíveket Jézus szeretete fogja uralni. – *That I May Know Him*, 114. o.

Szeptember 5., csütörtök – Az örökkévaló evangélium

Istennek ékkövei vannak minden egyházban, és nekünk nem az a dolgunk, hogy nagy hangon elítéljük a vallásos világot, hanem alázatosan és nagy szeretettel hirdessük mindenkinek az igazságot, amint az Jézusban van. Hadd lássanak az emberek istenfélelmet és odaadást, hadd lássanak krisztusi jellemet! Akkor majd vonzódnak az igazsághoz. Aki Istent szereti mindenek fölött, embertársát pedig mint önmagát, az világgossá lesz a világban. Akik ismerik az igazságot, közöljék másokkal is.

Magasztalják Jézust, a világ Megváltóját; hozzák előtérbe az élet Igéjét.
– *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1184. o.

Imádkozom, hogy testvéreim értsék meg, a harmadik angyal üzenete nagyon fontos számunkra, és a szombatünneplés Isten szolgáinak megkülönböztető jele. Fel kellene ébredniük azoknak, akik közömbösen szunnyadnak. Szentségre hívtunk, és vigyáznunk kell, nehogy azt a látszatot keltsük, hogy számunkra kevésbé fontos hitünk sajátosságainak a megtartása. Ünnepeles kötelességünk határozottabban állást foglalni az igazság és a feddhetetlenség mellett.

Az isteni parancsolatok megőrzői és áthágói között sokkal élesebb választóvonalnak kell húzódnia. Lelkiismeretesen kell szolgálnunk Istennek, szorgalmasan kell felhasználnunk minden eszközt, hogy az Úr mellett maradhassunk, hogy elnyerhessük áldásait, mivel az áldások létfontosságúak a nemsokára kemény próbákat átélő népe számára. Ha azt a látszatot keltjük, hogy vallásunk és hitünk nem képezi életünk uralkodó erejét, akkor igencsak gyalázzuk Urunkat. – *This Day With God*, 196. o.

Napjainkban is elhívta Isten az egyházát, mint régen Izraelt, hogy világosságul szolgáljon. Az igazság hatalmas kardjával, az első, második és harmadik angyal üzenetével elválasztotta népét az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vonja őket magához. Törvényének őrizőivé tette őket, és rájuk bízta a jelennek szóló próféciák nagy igazságait... A Jelenések könyve 14. fejezetében szereplő angyal azokat jelképezi, akik elfogadják Isten üzenetének világosságát, és követeként riadót fújnak az egész világon... Az emberek iránti szeretet, amelyet Jézus megváltásunkért hozott áldozata nyilvánított ki, ösztönözní fogja minden követőjét. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 455. o.

Szeptember 6., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „Velünk az Isten” című fejezet.